

Twänne mycket wackra
och utwalda

SS i f D r,

Den Första:

Förntiden hade ett nyt-
tigt skick, &c.

Den Andra:

Cornelius lif sin hela
ätt, &c.

Wägge Runna sjungas under härliga
Melodier.

Calmar, tryckt År 1809.

Forntiden hade ett nyttigt stic; Arbete Ma-
ten krydda skulle: Herre, som dräng wid
plogen gick, Trampade sielf sitt hö på sin
skulle. Kunna Småherrarne plöja? — Jo!
jo! Tröffa för maten? — Jo, det skall man
tro! Smälta de fingor, om det gick Efter
fortidens goda stic.

2. Forntiden hade ett annat stic; Hus-
lighet klädde en Furstinna: Till all den
grannlät, hwari hon gick, Först Hennes
Möd stic lät att spinna. Glickorna bruka
nog föttern ändå, Spinräden torde de nog
låta stå. Lustigt att påse, om det gick Es-
ter fortidens goda stic.

3. Låsa war det ock fortidens stic;
Tröfnarna gjorde huset nytta, Mjölåsa
sielfva en låsedrick, Satte den fram i en
renlig bytta. Bortor och mjöl å för bön-
der och så, Tröfnen och Junkern å korne i
trå: Råmpar wi hade, om det gick Efter
fortidens goda stic.

4. Ej att förglömma det goda stic; Svarts och ens lugu af dygd irodde; Redlighet blott var politisk, Svenskar hvarannan på ordet trodde. Fast vi ha sag, Advocater och Ed, Ingen nu liter derpå — det är sed! O hvilken lycka, om det gick Efter forntidens goda stic.

5. Märken, go Herrar! på forntidens stic; Modet tog ej en så hastig vändning; Dottern till bröllops med munterhet gick I sin Mormoders bröllopsflädning. Nu vrider modet som hjul of omkring; Årsgommal sed är en ömkelig ting. Hvilken förändring om det gick Efter forntidens goda stic.

6. Detta var of våra Fäders stic; Gästfri välkomma löste tungan; Hjertat blef varmt vid deras drick, Glämt och språksambet renfäde tungan; Vår Åfsemblee är briljant, men kall, Liksom på snödrifvans månsfenets fall. Vättre det wore, om det gick Efter forntidens goda stic.

7. Vidare var det of forntidens stic; Man log åt varen midt för hans näsa; Ingen då namn af Auctor stic, Förran han hade lärt att läsa. Hvar och en nu, som kan hålla i penn, Blagar sin Sångnid och tröstar sin Bän. Vät våra öron, om det gick Efter forntidens goda stic.

8. Hustrun of, efter forntidens stic, Älskade mannen, och ingen annan; Han icke sent på gränderna gick, Hon stänkte honom ro i pannan. Nu trifves hustrun rätt väl med sin dräng; Mannen gör vilse till pigornas sång — Vät våra malar, om det gick Efter forntidens goda stic.

9. Åfwen berömligt var det stic; Bruden var lätt i Bröllops-dansen, Sällan förfall af listornas stic; Hon bar med rätta heders-fransen. Bruden är nu något man, något tung, Och får en Gofe, fem månar för ung. Vät mången Brudgum! — om det gick Efter forntidens goda stic.

10. Hörer ännu på forntidens stic; Brudgum och Brud wore lika sunda; Hustrun hvar är en arfwinge stic, Hela punds potlar, röda och runda. Hon utan hålsa, och han utan mærg! Desså blir arfwingen krumpling och dmærg — Vät österwerlden! om det gick Efter forntidens goda stic.

11. Ändeligen var det of forntidens stic; Döttrarne maten laga singo: Långt från Varnas och Piquenique, Söndagen blott på gatan ginga. Nu ha de Fänster, belåsenhet, mett, Runna ej sätta en Kypelning på spelt — Stäckare stickorna, om det gick Efter forntidens goda stic.

Den Andra:

Cornelius, lif sin hela ått,
Bar hat till toma frus och flastor;
Knöt högt i nacken sin rosette,
Och trufdes gerna i damastor.
Han linkade uti sin gång,
Och när han gick den fromma Sjålen,
Oaf Jackan, himmelsblå och lång,
Allt jemt en broderkyt åt hålen.
Utur hans hatt med söndrig full
Stock prydligt fram det röda håret,
Som kammen för god ordning skull,
Gick nalkas jemt en gång om året.
Så såg han ut till sin figur,
Bar gullgul flaggduk omring magen,
Hirsfångare och bysfädsur,
När det ej pantsatt war för dagen.
Mot middan stod han manligt opp,
Hans walspråk war Festina lente;
Tog sen Sötkummin i en kopp
Försatt med Hjernes Testamente.
Satt så en timma på sin sång,
Förhögd med strumporna i handen;
Bar hatare af hast och lång,
Och glömde gerna strumpebanden.
Men fast så stickad till person,
Han hade likväl fått påkera,

Om han haft Icklig ambition
Att ta sig opp och avancera.

På lärdom hade han ej brist;
Till allt han funnat sticklig wara;
Ty han kom upp som Gymnasist
För tretti år sen ifrån Skara.

Men måtlighet han såstast fant,
Vod icke till att bryta isen,
Och i sin lifstid aldrig hant
Till mer än Extra wid Uccisen.

Beständigt war mitt tal så här:
Cornelius, tag dig Commissioner,
Och skaffa dig en Character,
Och köp dig nya permissioner.

Ja, ja, nog fins det syftor till
Och titlar, ämbeten och tjänster;
Men mången ej till böger vill,
Blott för att krogen är till wänster.

Om han följt goda råd, kanske
Att, i allt trois för afundsgrinet,
Han funnat bli hoffinkare
För allt det kungliga Postlinet.

En Jungfru hos en Hårfriseur,
Som plär en Kammarfru frisera,
För min skull honom tog sig för
Till denna post recommendera.

Men säkert war han Jacobin;
Om rangen han sig föga brydde;

Drack alltid håldre öl än vin,
Och höga äreställen skydde.

Hur ofta i förstörd gestalt
Sag honom hört den fars predika:
Allt Dubbeltöl är bryggt af malt,
Och Källaren och Krogen lifa.

Men en gång, någon sort Fiscal,
Som gick och lurade Fring knuten,
Gick nys om detta fräcka tal,
Och gaf min Skatt en smäck på truten.

Cornelius ifrån denna stund
Gann wädan utaf politiken;
I lifa hëgmål höll sin mund,
Och tog sin hand från Republikten.

Nu är det jemt halft år i natt,
Sen stora grålet war wid Tullen;
Då blef han hemledd utan hatt,
Om fäst och öron röd och swullen.

Wist måtte striden varit sträng,
En nåsan kommen war till Forta;
I skäptog följde hans gehång,
Men rock och wäst de woro borta.

Nu låg han der — och på ett bord
Stod Flaskan tätt wid hufvudgården;
Och Brännwin! war det sista ord,
Som undföll honom här i werlden.
